

## ФОРМУВАННЯ ПІЗНАВАЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ ІМІТАЦІЙНО-ІГРОВИМИ ЗАСОБАМИ

З.В.Друзь  
Україна, м.Кривий Ріг

Гра охоплює всі періоди життя людини. Це – важлива форма її життєдіяльності, а не вікова ознака. Гра є найприроднішою і найпривабливішою діяльністю для школярів. Педагогічно цінною є та гра, в якій особистість активно діє, мислить, будує, комбінує, моделює людські взаємини. В ігровій діяльності освітня, розвиваюча й виховна функції діють у тісному взаємозв'язку. Гра – творчість, гра – праця.

В.О. Сухомлинський писав, що без гри немає і не може бути повноцінного розумового розвитку, порівнював гру з величезним світлим вікном, через яке у духовний світ дитини вливається живлющий потік уявлень, понять про навколишнє, з іскрою, яка запалює вогник допитливості.

Однак освітнє і виховне значення має не будь-яка гра, а лише та, що передбачає пізнавальну діяльність учасників. Спочатку молодші школярі виявляють інтерес тільки до ігрової ситуації, а вже потім – до закладеного в ній навчального матеріалу. Поступово пробуджується інтерес і до самого предмета. Гра дає змогу легко повернути увагу й тривалий час підтримувати в учнів інтерес до тих важливих і складних предметів, властивостей і явищ, на яких у звичайних умовах зосередити увагу не завжди дається.

Розвиток пізнавальних інтересів особистості може досягти очікуваного рівня за умови системного використання імітаційно-ігрових засобів.

Структура розгорнутої ігрової діяльності, спрямованої на розвиток пізнавальних інтересів, включає такі компоненти:

- спонукальний – мотиви, інтереси, потреби, прагнення, які визначають бажання дитини брати участь у грі;
- орієнтувальний – вибір засобів і способів ігрової діяльності з урахуванням індивідуальної спрямованості інтересу;
- виконавський – дії, операції, які дають можливість реалізувати ігрову мету;
- контрольно-оцінний – корекція і стимулювання активності ігрової діяльності.

Серед загальних психолого-дидактичних положень щодо організації ігрової діяльності у процесі навчання найбільш важливими є питання: визначення місця ігрової ситуації в системі інших видів діяльності на уроці; вимоги до змісту ігрової діяльності у світлі ідей особистісно-орієнтованого підходу; способи керівництва по забезпеченню оптимізації освітніх, розвивальних і виховних функцій ігрової діяльності.

Грою можна захопити, примусити грати не можна. Основною умовою правильного педагогічного керівництва ігровою діяльністю є динамічність способів керівництва, чітке розкриття перед учнями змісту і правил ігрової ситуації зі збереженням усіх її структурних компонентів.

У навчальному процесі ігрова діяльність має форму дидактичної гри, ігрової ситуації, ігрового прийому, ігрової вправи.

Види дидактичних ігор: сюжетно-рольові, ігри-вправи, ігри-драматизації, ігри-конструювання тощо.

Структурні складові дидактичної гри: дидактичне завдання, ігровий задум, ігровий початок, ігрові дії, правила гри, підбиття підсумків.

Дидактична гра в усіх своїх видах виконує різні функції, але домінує – мотиваційна: саме з цих позицій

слід оцінювати її переваги порівняно з іншими методами навчання.

Ми розробили і апробували систему інтелектуально-розвивальних ігор, спрямованих на формування уяви молодших школярів, на створення нових образів, ідей тощо. Адже уява є основою будь-якої творчої діяльності, саме вона дає імпульс творчому процесу, збуджує, активізує інтерес, саме в уяві лежить шлях до знаходження інтуїтивних рішень. Існують творчі, нестандартні задачі, які можуть бути розв'язані лише завдяки роботі уяви, а не мислення (хоч ці процеси тісно пов'язані між собою). Задовольняючи свою природну невинну потребу в діяльності, в процесі гри дитина "добудовує" в уяві все, що недоступне їй у навколишній дійсності, в захопленні не помічає, що вчиться – пізнає нове, запам'ятовує, орієнтується в різних ситуаціях, поглиблює набутий раніше досвід, порівнює запас уявлень, понять, розвиває фантазію – все це формує стійкий пізнавальний інтерес.

## **ТЕРАПЕВТИЧЕСКАЯ ФУНКЦИЯ (ЗНАЧЕНИЕ) МУЗЫКАЛЬНО-ДВИГАТЕЛЬНЫХ ЗАНЯТИЙ В ИНТЕРПЕРСОНАЛЬНОМ ОБУЧЕНИИ**

А. Пенкала  
Польша, г. Ченстохова

Движение с музыкальным сопровождением является важным способом обучения не только музыкального и двигательного, но также общих особенностей ребенка. Это выход к натуральным потребностям, поскольку движение сопутствует всем играм детей, в движении воспитывается чувство ритма, смысл и атмосфера игры.